

Proloog

In het niets... In een eeuwige, nietige leegte... Daar waar tijd geen betekenis heeft en de ruimte eindeloos lijkt. Waar alles stilstaat, maar toch alles beweegt. Daar zweven drie wezens door een donkere oceaan van nietigheid. Een zwart gat van contradictorische leegte. De stilte is diep, de leegte is alles, maar niets is meer dan dat. Beelden verschijnen uit de oneindigheid, ongrijpbaar en onduidelijk, om weer te vervagen in de schaduw van de tijd. Geluiden, verre echo's, weerklinken door de afgrond, maar verdwijnen nadien net zo plots. Ze zweven, verloren en toch volledig in deze nietigheid, waar alles en niets tegelijkertijd bestaat. Het is een afgrond van mogelijkheden, maar zonder een begin of een einde. Een allesomvattende leegte, die door hun aanwezigheid wordt verstoord.

Concepten... Alles wat ze zien en horen, zijn concepten. Net zoals deze plek.

"Alithea!" klinkt de stem van Zepar. Zijn woorden, even uit het niets. Zijn woorden snijden door de stilte. Zijn aanwezigheid vormt zich uit de leegte en hij zweeft naar haar toe, naar de vrouw die zijn alles is, de vrouw waar zijn wezen in zijn eeuwige bestaan de diepste liefde voor koestert. Alithea. Haar schoonheid is oneindig, maar ook haar verdriet. De nietigheid om hen heen lijkt alles te bevatten.

Zepar nadert haar, zijn handen zacht, maar vastberaden. Ze is daar. Zij is alles voor hem. Het is een waarheid die geen tijd nodig heeft om zich te ontfouwen. Alithea straalt in de duisternis, haar ogen gevuld met een licht dat niet van deze eeuwigheid is.

In de verte ziet ze Kami, de derde, zwevend in de nietigheid. Haar hart maakt een sprongetje van vreugde. Ze zijn allebei oké.

"Kami," roept ze uit, haar stem als een melodie die de leegte beroert, "we zijn hier, kom naar ons toe."

Langzaam beweegt Kami zich naar hen toe. Alithea strekt haar

armen uit en grijpt de handen van beide mannen. Ze kijkt hen aan, haar ogen vol belofte en verlangen, een verlangen dat geen einde kent, een verlangen naar iets dat nog moet komen.

“Laten we elkaar nooit meer verliezen,” zegt ze, haar stem een zachte fluistering in de leegte.

Kami knikt. Zijn hart is gevuld met de vreugde van hun samenzijn, maar zijn ziel voelt de leegte van deze plek. Hij was lang alleen, maar bij Alithea en Zepar voelt hij zich eindelijk compleet, eindelijk thuis.

“Deze plek is zo leeg,” zegt Zepar zacht. Hij voelt de gewichtloze leegte om hen heen, die hen omsluit en toch geen grip op hen heeft. Er is niets, maar tegelijkertijd is er alles.

Vanaf het moment dat Alithea haar ogen sluit en zichzelf de vraag stelt, wordt alles duidelijk voor haar. Elke vraag die ze heeft, wordt in haar hoofd beantwoord. De ruimte om hen heen verandert plots, een flits van haar gedachten. Er ontstaat iets. Er is geen geluid, maar het is alsof de leegte zich in een ademhaling samenpakt. Een antwoord komt, niet uit de lucht, maar uit de diepten van haar ziel.

“Laten we creëren,” zegt ze.

Alithea sluit haar ogen, haar ademhaling is een ritme in de stilte, en plotseling breekt de leegte open. Een weide verschijnt, een bloemenweide die zich uitstrekt over een landschap van puur wonder. De lucht is gevuld met het parfum van ontelbare bloemen, waarvan de kleuren zich mengen in een tapijt van onwerkelijke tinten. Gigantische bomen rijzen op, hun takken buigen onder de pracht van paarse bloemblaadjes. De rivieren meanderen, en eindigen in een waterval die valt naar de eindeloze leegte beneden. De afgrond, de nietigheid, slokt alles op, maar wat valt is niet verloren.

De bomen vormen een groot bos dat de bloemenweide omringt, als een levend schild tegen de leegte. Het is een paradijs, een utopie die uit het niets is geboren, een antwoord op de eeuwige stilte.

“Verbluffend,” zegt Kami verbaasd, zijn stem trilt van verbazing. Hij sluit zijn ogen, als om de schoonheid van deze plek te omarmen, maar er is iets anders. Ultieme creativiteit, denkt hij. Hij strekt zijn